

ahtiată după scenă și aplauze, visând să se întoarcă și să mai joace în fața publicului. La ceilalți, însă, el este amar, ironic, distant, sarcastic, cu excepția lui *Aldon*, dezamăgit, fără vlagă și entuziasm.

Toți actorii sunt buni în acest univers al deriziunii, purtând cu eleganță costumele

frumoase create de Doina Levintza, dar întregul lor efort nu face altceva decât să sublinieze pesimismul autorului și plictisul unei lumi mici în comparație cu uriașii de odinioară. Solemnitate și sarcasm, melodii și versuri antice alături de obsedanta chemare din noul titlu: *Vino la pod, iubita mea*.

O piesă ce învinge timpul

Pentru cei din generația mea, indiferent de variantele ulterioare – și ele au fost multe, printre care și un frumos spectacol ieșean în regia lui Cristian Hadji-Culea –, de neuitat rămâne montarea lui Radu Penciulescu de la Teatrul Mic, din 22 mai 1967, cu lucrarea, pe atunci foarte nouă, a polonezului Slawomir Mrożek. Cu o strălucită distribuție în frunte cu George Constantin, Olga Tudorache, Octavian Cotescu și Victor Rebengiuc, totul vorbea despre o actualitate arzătoare, despre experiențe trăite recent și ideologii vii, puternice, dominante.

Am fost curioasă, auzind că Gelu Colceag realizează la început de mileniu trei *Tango* la „Bulandra“, să văd care vor fi reacția și impactul asupra spectatorilor în noile condiții.

Și ele au fost puternice, incitante, impresionante. Cu un spațiu deschis, cel de la Sala „Toma Caragiu“, cu rândurile laterale anulate de draperii, cu foarte puține elemente de decor, doar cele strict necesare (scenografia Mihai Mădescu), regizorul a reușit o autentică performanță, aceea a actualizării fine, sensibile, neforțate, dând ritm susținut acțiunii și pigmentând totul cu ironie. În cheie ironică, așa spune chiar satirică, a fost prezentat *Edek* de Radu Gabriel. Victoria acestuia, subliniată cu cinism de Octavian Cotescu, cu decenii în urmă, a fost acum lamentabilă și ridicolă, Radu Gabriel accentuând mai degrabă dimensiunea ridicolă, slugarnică a personajului decât cea primejdioasă. Dansul

amenințător de altădată a fost acum grotesc, desfășurat în planul doi al scenei.

Doru Ana a creat un *Stomil* plin de contradicții. Aparent puternic, energic, el este în fond slab, dornic doar să fie lăsat să stea comod, să nu fie deranjat de forme sau convenții, simțindu-se foarte bine alături de cocheta sa soție, jucată cu haz și sensibilitate de Emilia Popescu.

Bunica, boemă la rândul ei, însetată doar să joace cărți cu slugarnicul *Edek*, i-a oferit Luminiței Gheorghiu un rol foarte bun, bine definit, sugestiv și amuzant. Alături de ea, Petre Lupu l-a jucat cu haz, dar și imensă dorință de afirmare, de ieșire din anonim, pe unchiul nebăgat în seamă.

În cei doi tineri, *Arthur*, cu o nevoie neostoită de ordine, convenții și forme, și logodnica sa, regizorul a încercat două formule, ambele reușite, cu diferențe bine justificate și valabile. Vlad Zamfirescu este cel dintâi *Arthur*, cu încordări interioare, durere scrâșnită și autoritate disperată, alături de Antoaneta Zaharia, superficială și senzuală, supunându-se în bătaie de joc cererilor nesăbuite ale iubitului ei, trădat foarte repede cu teluricul *Edek*. Costel Cașcaval, cel de-al doilea *Arthur*, are în el o disperare tulburătoare, ascunsă sub veșmântul răcelii, dar cu izbucnirile bruște ale omului care știe că este slab și își ascunde defectul prin afișarea unei atitudini exterioare, ostentative și false. Profira Serafim este o iubită violent senzuală,

bucurându-se atunci când îl poate anunța că a fost amanta lui *Edek*.

Costumele create de Nina Brumușilă au o pronunțată dominantă de alb, albul unor fantome de altădată. Toți vor să fie comozi, să nu fie tulburați, începând cu bunica, cea care nu acceptă catafalcul amintind de moarte, sau cu *Stomil*, artistul boem, și soția lui leneșă. În halatele lor de casă și în papuci se simt foarte bine până când fiul lor, *Arthur*, le cere ordine, logodnă cu convenții și haine de gală, binecuvântări părintești și declarații patetice.

Scena dintre *Stomil* și *Arthur*, cel dintâi încornorat de soția lui cu *Edek*, dar complet indiferent la podoaba pusă de soție și fiul încăpățânat ce-i cere să pedepsească adulterul cu moartea vinovaților este excepțională, comicul asociindu-se cu dramatismul cel mai autentic.

La fel și scena când familia boemă, îmbrăcată cu haine de gală, prea strâmte și incomode, îl așteaptă pe *Arthur* sau se lasă fotografiată de un aparat fără peliculă.

Ceea ce nu va suporta *Arthur* este minciuna logodnicei lui. Auzind că este înșelat

cu *Edek*, cel disprețuit profund, el se sinucide, moartea lui aducând, în locul disperării, liniștea familiei boeme.

Coregrafia Roxanei Colceag, la fel ca și ilustrația muzicală realizată de George Marcu, contribuie la o atmosferă de evocare a unor vremuri apuse și la o acută contemporaneitate.

Istoria s-a estompat în acest spectacol și lupta comic-dramatică se dă între anarhie și ordine, între comoditate și forme severe, ambele eșuând în ridicol și deriziune. O montare incitantă, bine realizată, foarte bine jucată, cu valențe actuale inedite, lăsându-ne, în ciuda unor momente amuzante, un trist sentiment de deșertăciune, de zbatere inutilă, de părere de rău pentru o ordine imposibilă.

Teatrul Bulandra – Tango de Slawomir Mrożek. Traducerea: Stan Velea. Adaptarea și regia: Gelu Colceag. Decorul: Mihai Mădescu. Costume: Nina Brumușilă. Coregrafia: Roxana Colceag. Coloana sonoră: George Marcu. Distribuția: Vlad Zamfirescu/Costel Cașcaval, Emilia Popescu, Doru Ana, Luminița Gheorghiu, Petre Lupu, Radu Gabriel, Antoaneta Zaharia/Profira Serafim. Data premierei: 2 decembrie 2001.

Costel CAȘCAVAL

